

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobců: a) **B.D.**, b) nez. **O.Ch.D.**, c) nez. **O.M.D.**, obě zastoupené žalobcem a) jako zákonným zástupcem, všichni právně zastoupení Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Ječná 7/548, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14.10.2009, čj. MV - 43974-/VS-2009-6,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobou doručenou soudu dne 11.11.2009, žalobci napadají rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14.10.2009, čj. MV-43974-/VS-2009-6, kterým byl zamítnut jejich rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 4. 2009, č.j.: VS - 3115/53/2 – 2001, o nevyhovění žádosti o udělení státního občanství České republiky.

Žalobci uplatnili v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

V souhrnu namítají, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu zejména s § 2, 3, 4, 17, 50, 68 a 152 zákona č.500/2004 Sb., správního řádu a s ustanovením § 7, 10 a 11 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky (dále jen "zákon").

Konkrétně pak žalobci namítají :

1.) V řízení bylo přihlíženo i ke skutečnostem, které nebyly součástí spisu (konkrétně šlo o skutečnosti obsažené ve spisech vedených k minulým žádostem o udělení státního občanství žalobce B.D.), čímž došlo k porušení základních zásad správního řízení a ust. § 17 a 36 odst. 2 správního řádu, neboť se žalobci nemohli k těmto skutečnostem před vydáním rozhodnutí v první instanci vyjádřit.

2.) Žalovaný dospěl k názoru, že žalobce B.D. nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona, což nemá oporu ve spise. Žadateli B.D. je vyčítáno, že

- a. v minulosti měl nedoplatky na pojistném na zdravotní pojištění,
- b. opožděně ohlásil cizinecké policii rozvod svého manželství v roce 2004, a že poškodil svůj průkaz o povolení pobytu,
- c. nezdaňoval své příjmy z pronájmu nemovitostí, a
- d. uzavřel v minulosti fingované manželství.

Ve vztahu k této námitce žalobci odkazují na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu spis. zn. 4 As 71/2006.

3) Žalovaný dále opřel své zamítavé rozhodnutí též o skutečnost, že žalobce D. údajně nevysvětlil zdroj svých příjmů (viz strana 7 napadeného rozhodnutí) a na podporu svého stanoviska cituje z jednoho rozhodnutí Městského soudu v Praze. Názor vyjádřený Městským soudem v Praze však nemůže názoru žalobců nic měnit na skutečnosti, že prokazování zdroje příjmů není podmínkou udělení státního občanství České republiky; skutečnost, že se ve výpovědích žalobce D. objevily rozpory, svědčí spíše o komunikačních problémech než zakrývání čehokoli nezákonného,

4) Žalovaný dále opřel své zamítavé rozhodnutí též o skutečnost, že žalobce D. údajně podával rozporné informace týkající se počtu svých dětí a smrti svého otce (viz strana 7 napadeného rozhodnutí). Dle názoru žalobců je i to nedorozuměním a výsledkem komunikačních problémů žadatele s úřadem a nikoli indicií čehokoli nezákonného, či jakkoli nebezpečného (zda žalobce považuje D.D. za svého "syna" či nikoli, je otázkou zajisté nikoli výlučně právní, nýbrž též lidsky osobní). Pokud chtěl žalovaný zpochybnit jeho znalosti českého jazyka, mohl tak učinit a žalobcovu znalost češtiny přezkoušet, ovšem nestalo se tak.

5) Žalovaný dále opřel své zamítavé rozhodnutí též o skutečnost, že ohledně žalobce D. bylo vysloveno podezření, že porušoval zákon o bankách, že porušoval živnostenský zákon a že porušoval občanský zákoník. Přitom žádná z těchto skutečností nepředstavuje podmínku pro udělení státního občanství dle § 7 zákona, v případě občanského zákoníku se jednalo o klasický soukromoprávní spor týkající se nájmu bytu, a v případě "porušování zákona o bankách" se jedná o vyslovení pouhého podezření, které zůstalo na úrovni dojmů.

6) Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 8 uvádí, že důvody hodnými zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona je např. vážná nemoc nebo vysoký věk, což však žalovaný nikterak blíže nezdůvodňuje; je přitom z rozhodovací činnosti žalovaného a správního orgánu první instance známe, že splnění podmínky vyplývající z § 7 odst. 1 písm. e) zákona promíjí - pokud chce - i v řadě jiných případů než jsou nemoc či stáří.

7) Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 9 tvrdí, že důvodem neudělení českého státního občanství ani žádné ze žadatelek byla skutečnost, že šlo o společnou žádost, „je třeba přihlížet k poměrům rodiny komplexně" s uplatněním zásady jednotného státního občanství v rodině, a že obě žadatelky jsou na žadateli existenčně závislé. Přitom žádná z těchto skutečností není obsažena v zákoně a existuje řada jiných - rovněž pravda v zákoně neuvedených - okolností hodných minimálně stejného zřetele, které by naopak hovořily pro udělení státního občanství alespoň oběma žadatelkám.

8) Žalovaný závěrem zmínil mezi podmínkami pro získání státního občanství i existenci

skutečného vztahu a rodinnou vazbu na české státní občany. K tomuto, žalobci uvádějí, že ani jedna z těchto "podmínek" není obsažena v zákoně, že genuine link ve smyslu rozhodnutí Mezinárodního soudního dvora ve věci *Nottebohm* je něco zcela odlišného od způsobu, jakým je tento judikát interpretován žalovaným v neprospěch žalobců, a že požadavek tzv. rodinné integrace je sám o sobě výrazem diskriminačního myšlení.

9) Žalovaný na většinu námitek žalobců a argumentů obsažených v rozkladu vůbec nereagoval a nijak se s nimi nevypořádal, jako např. s otázkou přiměřenosti posuzování podmínky uvedené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona, otázkou, zda-li lze přihlížet i k listinám neobsaženým ve spise, otázkou, jaký si správní orgán učinil úsudek o financích žalobce D., otázkou výpovědi bývalé manželky žalobce D. v řízení před soudem, aj. Rozhodnutí je v těchto bodech zajisté v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl zejména následující argumentaci:

Výčet podmínek pro udělení státního občanství České republiky uvedených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství a také v ustanovení § 10 odst. 3 tohoto zákona, stanoví že Ministerstvo vnitra je povinno posoudit žádost o udělení státního občanství České republiky i z hlediska bezpečnosti státu, což podmiňuje nutnost vyžádat si stanovisko Policie České republiky, zpravodajských služeb, a pokud je obsahem těchto stanovisek i informace podléhající utajení nestává se součástí spisu (dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů). Z uvedeného vyplývá, že i v případě splnění všech zákonem stanovených podmínek nemusí být občanství uděleno, nebo-li na udělení státního občanství není právní nárok. Žalovaný zároveň vyslovil závěr, že jejich nesplnění, nebo nemožnost prominutí splnění, má mj. za následek, že fyzické osobě - žadateli státního občanství České republiky udělit vůbec nelze. Splnění nebo možnost prominutí splnění zákonem stanovených podmínek je pouze základním předpokladem pro kladné vyřízení žádosti o udělení státního občanství, po kterém následuje fáze správního uvážení, kdy je třeba každou žádost o udělení státního občanství individuálně, spolehlivě a z více hledisek posoudit při respektování smyslu a účelu zákona a v mezích, které tento zákon stanoví. V tomto žalovaný odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu, který ve svém usnesení ze dne 8.3. 2000 č.j. IV ÚS 586/99 výslovně uvedl, že „Česká republika ve svém správním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu způsobem, který z hlediska ústavnosti nevzbuzuje pochyb. V případech, kdy tento vztah nevzniká ex lege, ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, (...) má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporuší tím žádné právo zaručené ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu článku 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.“ Ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství vůbec neumožňuje, v případě, že žalobce nesplnil povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů, konstatovat, že žalobce podmínku pro udělení občanství splňuje. Otázku přiměřenosti může žalovaný vážit pouze při posuzování možnosti prominutí této podmínky pouze na základě ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství jako případ zvláštního zřetele hodný, jinak by ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství bylo nadbytečné. O okolnosti, že žalobce prokazatelně neplní své povinnosti uvedené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, žalovaný uvedl, že porušení uvedených povinností nebylo žalobci ve smyslu § 11 odst. 4 zákona prominuto, neboť v případě žalobce nebyly shledány důvody hodného zvláštního zřetele, které by to umožňovaly. Ohledně tvrzení žalobce, že žalovaný vycházel z nepodložených tvrzení bývalé manželky o uzavření fingovaného manželství, žalovaný uvedl, že konstatoval pouze to, co bylo uvedeno ve výroku rozhodnutí a v odůvodnění rozsudku o rozvodu manželství s českou státní občankou. Žalovanému nepřísluší posuzovat skutkový závěr soudu o tom, za jakých

podmínek bylo uzavřeno manželství žalobce Pravomocný rozsudek je veřejná listina, o které jehož správnosti nelze pochybovat (ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu). V závěru vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Dne 19.10.2010 bylo soudu doručeno podání žalobce – Doplnění podkladů, v němž uvedl, že v příloze přikládá potvrzení dvou zdravotních pojišťoven (ke dni 6.10.2010 a 12.10.2010) o tom, že nemá nedoplatky na pojistném, potvrzení že žalobce ani jeho firma nemá nedoplatky na sociálním pojištění a potvrzení správce daně, že žalobce nemá daňové nedoplatky. Ohledně nevysvětlení zdroje příjmu uvedl, že je jednatelem společnosti zabývající se směnářskou činností a v Nigérii má zámožné příbuzné, které mu zasílají peněžité dary (k tomu dokládá kreditní avíza). Dále uvedl, že je plně integrován do české společnosti, má českou přítelkyni s kterou žije již 13 let.

V rámci nařízeného veřejného jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích v rozsahu písemných podání doručených soudu, a navíc žalobce a) předložil k důkazu Čestné prohlášení přítelkyně žalobce a) pani M.Š. Současně předložil doklad osvědčující, že žalobce přispěl na odstraňování následků povodní částkou 1000,-Kč. Důkazy byly provedeny přečtením.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplývají tyto pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se zejména uvádí, že trvalý pobyt v České republice byl žadateli povolen dne 16. 6. 1997 na základě uzavření manželství se státní občankou České republiky. Jeho nezletilé dceři O.M. byl povolen trvalý pobyt dne 5. 12. 1997 a nezletilé dceři O.Ch. byl trvalý pobyt povolen dne 10. 11. 1998; oběma za účelem sloučení rodiny s cizincem - otcem. Manželství pana D. s českou státní občankou bylo rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem pravomocně rozvedeno dne 21. 9. 2004. Žadatelé splňují podmínku stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, to znamená, podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu v České republice ke dni podání žádosti. Žadatel splňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písmo c) a d) zákona o státním občanství - prokázal bezúhonnost a znalost českého jazyka. Také dcera O.M.D., která dovršila 1. 2. 2009 věku 15 let, prokázala splnění podmínky § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona - tzn. bezúhonnost. Nezletilá dcera O.Ch.D. splnění uvedené podmínky neprokazuje. Obě dcery neprokazují splnění podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) téhož zákona - to je znalost českého jazyka. Obě nezletilé dcery podmínku stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství splňují.

Žalobce a) nesplňuje podmínku § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, v níž, je stanoveno plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinnosti vyplývajících ze zvláštních právních předpisů, upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky. Žalobce nedoložil doklady, kterými by prokázal po celou dobu jeho pobytu na území ČR plnění povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění;

V odůvodnění se uvádí, že jedná již o pátou žádost; první byla zamítnuta z důvodu nesplnění podmínky § 7 odst. 1 písm. a) zákona, druhá z důvodu nesplnění podmínky § 7 odst. 1 písm. d), třetí z důvodu nesplnění podmínky § 7 odst. 1 písm. d) a e), čtvrtá z důvodu nesplnění podmínky § 7 odst. 1 písm. e), když žadatel a jeho starší dcera nebyli zdravotně

pojištění od data povolení trvalého pobytu v ČR, s tím, že žadatel neuhrazoval řádně platby zdravotního pojištění (pozdní platby, specifikovány v rozhodnutí), porušoval zákon č. 586/1993 Sb., pro nezdaňování příjmů z pronájmů a neprokázal zdroj svých finančních prostředků pro nákup nemovitostí, atd.

Nynější pátá žádost byla zamítnuta rovněž z důvodu nesplnění podmínky § 7 odst. 1 písm. e) zákona, když žadatel, přestože byl vyzván, nedodal přehled o průběhu hrazení pojistného a penále na úseku zdravotního pojištění, které bylo po něm požadováno, jak v předvolání k ústnímu jednání i při samotném jednání. I přes neprokázání aktuálního plnění uvedené podmínky ze strany žadatele, bylo správnímu orgánu známo z jeho úřední činnosti z podkladů minulého správního řízení (o čtvrté žádosti), že žadatel opakovaně řádně neplnil své povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění, ze stanoviska policie bylo zřejmé, že porušil zákon o pobytu cizinců, a dále porušil zákon č. 586/1993 Sb., pro nezdaňování příjmů z pronájmů, atd., jak je konstatováno v rozhodnutí o čtvrté žádosti. Ministerstvo se rozhodlo neprominout žadateli splnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona, podle § 11 odst. 4 zákona, neboť důvody zvláštního zřetele hodné u žalobce shledány nebyly, v této souvislosti ministerstvo naopak zvažovalo, že žadatel nesplnil povinnosti vytýkané předchozími rozhodnutími o žádostech o udělení státního občanství, a v tomto řízení to byly rozporuplná tvrzení (ohledně příjmů od otce, tvrzení, že žadatel je otcem syna D. i poté, co bylo rozhodnutím soudu jeho otcovství popřeno, tvrzení, že žije ve společné domácnosti se synem D. a s manželkou i po rozvodu, tvrzení o počtu uzavřených manželství).

Ministerstvo žádosti pana D., do níž zahrnul i své dvě nezletilé dcery, vzhledem k uvedeným důvodům nevyhovělo a nevydalo jim příslib udělení českého státního občanství.

V rozkladu podaném proti provstupňovému rozhodnutí je napadeno toto rozhodnutí jak ve vztahu k žalobci D., tak ve vztahu ke slečnám O.M.D. a O.Ch.D., a to v celém rozsahu, pro nezákonnost, pro rozpor se zákonem o státním občanství (zejména s ustanovením § 7 a 11) a pro rozpor s řadou ustanovení správního řádu (ustanovení § 2, 3, 4 a 68). Rozpor se zákonem je spatřován zejména v tom, že ministerstvem namítané nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona nemá oporu ve spisu, a i kdyby žalobce D. tuto podmínku nesplňoval, ministerstvo dostatečně neodůvodnilo, proč nesplnění této podmínky neprominulo. V rozhodnutí absentuje důvod, pro který nebylo vyhověno dvěma nezletilým žadatelkám.

Dne 8. 7. 2009 se na Ministerstvo vnitra dostavil Mgr. Pavel Čížinský, právní zástupce žadatelů a seznámil se dle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu před vydáním rozhodnutí o rozkladu se spisovým materiálem, a vyjádřil se k podkladům pro rozhodnutí.

V doplnění rozkladu se uvádí, že právní zástupce při nahlížení do spisu nenašel ve spise žádnou listinu, z níž by bylo zřejmé, že žalobce D. má, či měl, a v jaké výši, nedoplatky na pojistném. V prvostupňovém rozhodnutí se přitom konstatuje, že nedoplatky na veřejné zdravotní pojištění mu byly vytýkány v řízení o minulé žádosti; Žalobce D. se domnívá, že ve správním řízení nelze přihlížet k žádným důkazům, které nejsou součástí spisu. Podle jeho názoru je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pokud by ministr vnitra i přesto vzal za prokázané, že měl žadatel v minulosti skutečně nedoplatky na zdravotním pojištění, ministerstvo opominulo odůvodnit, proč v takovém případě spatřuje v této skutečnosti tak závažné porušení právních předpisů, upravujících zdravotní pojištění, pro něž nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále "NSS") sp. zn.: 4 As 71/2006, podle něhož nelze při interpretaci ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství zcela abstrahovat

od zásady přiměřenosti. Ministerstvo se v prvostupňovém rozhodnutí závažností porušení předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění žadatelem, k nimž došlo v minulosti, vůbec nezabývalo, čímž nedostalo povinnosti, stanovené v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Dále uvedl, že není mu znám předpis, který ukládá povinnost oznámit narození dítěte. V pohovorech žalobce nerozuměl jasně některým otázkám, proto mezi jeho odpověďmi vznikaly logické rozpory (ohledně otcovství k synu D. a ohledně života či smrti svého otce). Tato zmatečnost podle názoru žadatele nepředstavuje důvod pro nevyhovění jeho žádosti. Domnívá se, že správní orgán na rozpory v jeho výpovědích čekal a snažil se je proti němu využít. Tvrzení, obsažené v odůvodnění, že žadatel porušil živnostenský zákon a občanský zákoník, není nikterak doloženo ve spise, ani nepředstavuje podmínku pro udělení českého státního občanství. K tvrzení, že jeho manželství s J., roz. H., bylo fingované, žadatel uvádí, že tento názor se zakládá pouze na tvrzení bývalé manželky. Žadatel naopak vždy tvrdil, že manželství bylo opravdové a žili spolu před svatbou i po svatbě, než se z řady důvodů rozpadlo. Protože není vyloučeno, že jeho bývalá manželka nese skutečnost rozpadu vztahu obtížně, je možné, že se jej snaží poškodit. Namítá, že správní orgán tím, že vzal v potaz pouze tvrzení J.D., aniž by se snažil zjistit, jakou částku jí měl údajně za uzavření manželství dát, porušil ustanovení § 3 a 68 odst. 3 správního řádu, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dále namítl, že ministerstvo zcela opomenulo uvést skutečnosti, které svědčí v jeho prospěch (pobývá v České republice 13 let, vychovává dvě dcery, celá rodina nebyla nikdy závislá na sociálních dávkách, udržuje poměrně intenzivní vztah s "bývalým" synem D.D., který žije se svou matkou v P., má českou přítelkyni M.Š. atd.). Odůvodnění, v němž ministerstvo přihlédlo pouze k negativním skutečnostem, pokládá žadatel za nedostatečné pro to, aby mu nebylo prominuto splnění podmínky, uvedené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství s využitím § 11 odst. 4 téhož zákona. Žalobce D. vyjádřil nesouhlas s tím, že v odůvodnění zamítavého rozhodnutí se ministerstvo žádným způsobem nezabývalo důvodem, pro který nebylo české státní občanství uděleno jeho nezletilým dcerám. To nepokládá žadatel za správné, neboť obě dívky zde žijí od svých čtyř a tří let, Česká republika je jejich domovem a v této situaci by měl správní orgán zvážit, co je důležitější, zda zásada jednoty státního občanství v rodině, nebo dovršení integrace obou nezletilých žadatelek do české společnosti získáním českého státního občanství. To správní orgán neprovedl, bez jakéhokoli odůvodnění zamítl žádost obou žadatelek a aplikoval na ni podmínku, která nemá oporu v zákoně. Až v přípisu ze dne 10. 6. 2009, který vyhotovilo oddělení státního občanství a matrik Ministerstva vnitra k rozkladu, byly následně uvedeny dva důvody, a to, že žádost byla společná a že byla respektována zásada zachování jednoty státního občanství rodičů a jejich dětí.

Výzvou ze dne 27.8.2009 byl právní zástupce vyrozuměn, že má možnost se seznámit s veškerým spisovým materiálem, tzn. i s obsahujícím dokumenty vztahující se ke všem dosavadním žádostem žalobce a) o udělení státního občanství, „včetně listin VZP o hrazení pojistného panem D.“ s tím, že tento materiál bude pro komplexní seznámení zapůjčen z archivu rozkladové komise. Výzva byla právnímu zástupci žalobce doručena dne 31.8.2009. Právní zástupce na výzvu nijak nereagoval a ve stanovený den se k seznámení se spisovým materiálem nedostavil.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se uvádí, že při posuzování žádosti o udělení státního občanství je vycházeno především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství, který výslovně stanoví v ustanovení § 7 odst. 1 podmínky, jež musí žadatel o udělení českého státního občanství splňovat. Ministr vnitra musí posoudit, do jaké

míry jsou všechny zákonem stanovené podmínky splněny. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek, stanovených pro udělení českého státního občanství, se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody. Nestačí, že jde o možnost uvedenou v § 11 zákona o státním občanství. Vychází se tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů, a dále je hodnocena integrace žadatele v české společnosti. Musí být zřejmé, že dosáhla vysokého stupně. Při hodnocení integrace žadatele přihlíží správní úřad především k jeho rodinným, pracovním a společenským vazbám v české společnosti. Proto ministr vnitra také hodnotí, do jaké míry může žadateli způsobit neudělení českého státního občanství problémy v procesu této integrace. Při tomto hodnocení vychází z čl. 42 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod. Článek 42 odst. 2 stanoví, že cizinci požívají v České republice lidských práv a základních svobod zaručených Listinou, pokud nejsou výslovně přiznána občanům České republiky. Žalovaný při posuzování žádosti spisového materiálu zjistil, že žalobce D. přicestoval do České republiky v roce 1997, přesné datum není v žádné dostupné listině spisového materiálu uvedeno. Dne 20. 3. 1997 uzavřel manželství se slečnou J.H., která přijala jeho příjmení – D.. Na základě uzavření manželství s českou státní občankou byl panu D. povolen dne 16. 6. 1997 v České republice trvalý pobyt. Jeho nezletilé dceři O.M. byl povolen trvalý pobyt dne 5. 12. 1997 a nezletilé dceři O.Ch. dne 10. 11. 1998, oběma za účelem sloučení rodiny s cizincem - otcem. Manželství pana D. s českou státní občankou bylo na návrh paní J.D. dne 21.9.2004 rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem rozvedeno. V odůvodnění rozsudku o rozvodu manželství mimo jiné stojí, že za trvání manželství se dne 26. 10. 1997 narodil syn D.D. Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 9. 10. 2000, č. j.: 6 C 149/99 - 99, bylo určeno, že pan B.D. není otcem nezletilého D.D.

K námitce týkající se absence listiny, z níž byl dovozen závěr o nedoplatcích na zdravotním pojištění v správním spise žalovaný uvedl, že ačkoli neshledal porušení povinnosti stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v tomto případě jde o skutečnost ministerstvu (správnímu úřadu) známou z jeho úřední činnosti spojenou s předešlými žádostmi pana D. (§ 50 odst. 1 správního řádu), proto je možné ji použít pro odůvodnění rozhodnutí, přesto dal právnímu zástupci žadatele možnost prostudovat veškerý spisový materiál, obsažený ve všech dosavadních žádostech jeho mandanta o udělení českého státního občanství.

K otázce pozdního ohlášení rozvodu manželství a narození dítěte z tohoto manželství, žalovaný uvedl, že mu nepřísluší posuzovat skutkový závěr soudu o tom, za jakých podmínek bylo uzavřeno manželství pana D. Předmětem řízení o žádosti o udělení českého státního občanství není posouzení rozpadu vztahu. Pan D. mohl proti rozsudku soudu uplatnit námitky v řízení o opravných prostředcích. Pravomocný rozsudek soudu je veřejná listina, o které nelze pochybovat (ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu stanoví: „Listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. “).

Pokud se jedná o pozdní ohlášení narození syna z manželství s českou státní občankou (syn se podle přiložené ověřené kopie rodného listu narodil v roce 1997, nikoli v roce 1998, jak je uvedeno v rozkladu) a pochybnosti žadatele o existenci právní úpravy v roce 1998 hlásit tuto událost cizinecké policii, ministr vnitra přisvědčuje názoru žadatele. V roce 1997, kdy se narodil D.D., byl v platnosti a účinnosti zákon č. 123/1992 Sb., o pobytu cizinců na území České a Slovenské Federativní Republiky. Tento zákon takovou povinnost cizinci s povoleným trvalým pobytem v České republice neukládal.

K povinnosti vysvětlit zdroj svých příjmů žalovaný odkázal na prvoinstanční

rozhodnutí a něm uvedené rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2005, č. j.: 8 Ca 80/2005, kde judikoval " ... na každém, kdo se uchází o udělení státního občanství lze právem požadovat; aby beze zbytku plnil zákonné povinnosti, měl řádný důvod pro povolení k pobytu, platil veřejné dávky a jeho chování zde bylo transparentní a prosto všech pochybností např. ohledně získávání finančních prostředků." Pan D. vysvětlil, že při pohovorech nerozuměl jasně některým otázkám, proto mezi jeho odpověďmi vznikaly logické rozpory (ohledně otcovství k synu D. a ohledně života či smrti svého otce). To podle jeho názoru nepředstavuje důvod pro nevyhovění jeho žádosti. Ke svým příjmům vysvětlil, že je tvoří jeho příjmy, příjmy jeho firem, které nejsou všechny po celou dobu své existence fakticky činné a příjmy od jeho rodiny z Nigérie. Ministr vnitra k tomuto vysvětlení žadatele zjistil: do dotazníku k žádosti o udělení státního občanství České republiky v bodě „3. Děti" pan D. uvedl jména všech tří dětí, tedy obou dcer (viz výše) i syna D.D., nar. 27. 10. 1997. Dotazník nese datum 29. 9. 2008, přičemž v rozsudku o rozvodu manželství s J.D. stojí, že rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 9. 10.2000 bylo určeno, že pan D. není otcem nezletilého D. V dotazníku v bodě „6. Rodiče žadatele" uvádí pan D. jméno otce A.B.D., nar. 5. 6. 1925. Do Protokolu o úkonech provedených za osobní účasti žadatele na Ministerstvu vnitra v rámci správního řízení o udělení státního občanství České republiky, který byl sepsán na základě § 18 správního řádu dne 3.3.2009, žadatel na dotaz na zdroj svých příjmů mimo jiné uvedl, že mu otec každý měsíc posílá 1000 € měsíčně. Avšak z životopisu, který přiložil k žádosti, a který nese datum 1. 9. 2008 bylo zjištěno, že žadatel uvedl, že jeho otec je nyní po smrti (10. 8.2005). V doplnění rozkladu už pan D. mimo jiné pouze uvádí (viz výše), že část jeho příjmů pochází od jeho rodiny z Nigérie. Z uvedených důvodů nemůže ministr vnitra pokládat vysvětlení žadatele, že při pohovorech nerozuměl jasně některým otázkám, proto mezi jeho odpověďmi vznikaly logické rozpory, za postačující a věrohodné. "Nelogické" odpovědi nevznikly pouze při pohovorech, ale zejména při pořizování podkladů k žádosti. Kromě toho pan D., jak sám uvádí, žije v České republice téměř třináct let, zkoušku z českého jazyka absolvoval úspěšně a do žádosti o udělení státního občanství České republiky mimo jiné napsal "Česky hovoříme .. "; Ministr vnitra znovu připomíná rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2005, č. j.: 8 Ca 80/2005 - 65 (viz výše).

Žalobce D. nesouhlasil s odůvodněním zamítavého rozhodnutí také v té části, kde ministerstvo uvádí podezření porušování zákona č. 295/2006 Sb., o bankách. Také tvrzení, obsažené v odůvodnění, že žadatel porušil živnostenský zákon a občanský zákoník, není doloženo ve spise. K této námitce žadatele ministr vnitra uvedl totéž, co uvedl k jeho námitce ke zdaňování příjmů, plynoucích z podnikání v České republice (viz výše). Pokládá však za potřebné žadatele upozornit, že zákon č. 295/2006 Sb., o bankách, ve znění zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, byl zrušen zákonem č. 443/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 178/2005 Sb., o zrušení Fondu národního majetku České republiky a o působnosti Ministerstva financí při privatizaci majetku České republiky (zákon o zrušení Fondu národního majetku), a zákon č. 319/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů.

Dále žalobce D. namítal, že ministerstvo porušilo ustanovení § 3 a 68 odst. 3 správního řádu, když pokud se jedná o tvrzení jeho bývalé manželky o fingovaném sňatku vzalo v potaz pouze její tvrzení o částce, kterou jí měl údajně za uzavření manželství dát, a proto je rozhodnutí ministerstva nepřezkoumatelné. Žalovaný v této věci odkazuje na to, co již uvedl výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí o rozkladu: Ministerstvu vnitra ani ministru vnitra nepřísluší posuzovat rozsudek soudu, který je veřejnou listinou, o níž nelze - pochybovat. Ze strany ministerstva proto nešlo o porušení ustanovení § 3 a 68 odst. 3 správního řádu.

K námitce, že ministerstvo neuvedlo skutečnosti svědčící v prospěch žalobců, žalovaný uvedl, že dlouhodobé a opakované porušování zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném

zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále "zákon č. 48/1997 Sb."), nebylo jediným ani hlavním důvodem nevyhovění žádosti pana D. Pro úplnost dodává, že v ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství sice stojí, že Ministerstvo může dále v případech hodných zvláštního zřetele prominout i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písmo d) a e), avšak žadatelův případ nepatří mezi případy zvláštního zřetele hodné. Z dostupné judikatury je známé, že mezi tyto případy patří např. vážná nemoc nebo vysoký věk.

K důvodům neudělení české státního občanství nezletilým dcerám žadatele, žalovaný uvedl, že v prvoinstančním rozhodnutí nebyly uvedeny důvody, pro něž nebylo vyhověno alespoň žádosti obou dcer. Zamítavé rozhodnutí mělo tyto důvody obsahovat, ale jejich absence nemá rozhodný vliv na výsledek vyřízení žádosti. Ministr vnitra dodává, že vyjádření oddělení státního občanství a matrik Ministerstva vnitra, uvedená v přípisu ze dne 10. 6. 2009 k rozkladu, kde byly následně uvedeny dva důvody, a to, že žádost byla společná, a že byla respektována zásada zachování jednoty státního občanství rodičů a jejich dětí bylo opodstatněné. K tomu ministr vnitra dodává, že důvodem nevyhovění žádosti nejen žadateli, ale i jeho dcerám, je nejen okolnost, že žádost byla společná, ale také to, že je třeba přihlížet k poměrům rodiny komplexně. Pokud se jedná o nezletilé dcery, je v zájmu společnosti i žadatelů samotných na zachování jednotného státního občanství v rodině. Nezletilé dcery O.M.D. (nar. 1994) a O.Ch.D. (nar. 1996) žijí s žadatelem ve společné domácnosti a jsou na něm dosud plně existenčně závislé.

Ministr vnitra zdůraznil, že ze strany prvoinstančního orgánu nezjistil pochybení při posuzování žádosti v žadatelův neprospěch. Zjistil, že bylo postupováno podle ustanovení § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 správního řádu a v souladu se zákonem o státním občanství, na jejichž základě je Ministerstvo vnitra povinno postupovat tak, aby byl chráněn veřejný zájem a je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Kromě toho Ministerstvo vnitra posoudilo žádost i z hlediska bezpečnosti státu, jak mu ukládá § 10 odst. 3 zákona o státním občanství.

Udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem státní suverenity. Ministr vnitra konstatoval, že integrace žalobce D. do české společnosti dosud nedosáhla vysokého stupně z důvodu absence rodinných vazeb na české státní občany a netransparentnosti chování žadatele.

V závěru žalovaný uvedl, že žádosti o udělení státního občanství České republiky nemusí být vyhověno. Splnění nebo možnosti prominutí splnění zákonem stanovených podmínek je pouze základním předpokladem pro kladné vyřízení žádosti o udělení státního občanství České republiky, po kterém následuje fáze správního uvážení, kdy je třeba každou žádost o udělení státního občanství České republiky individuálně, řádně, spolehlivě a z více hledisek posoudit při respektování smyslu a účelu zákona o státním občanství, a mezí, které tento zákon stanoví. S tímto závěrem se ztotožnil i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000, čj. IV. ÚS 586/99, výslovně uvádí, že " ... stát má nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství. ... ". Žadatelé jako cizinci, kteří mají na území České republiky povolený trvalý pobyt, mohou vést plnohodnotný život a realizovat své zájmy, jak v soukromém životě, tak v pracovní činnosti, v sociální oblasti apod.

Pokud jde o důkazy předložené žalobcem dne 19.10.2010, k těmto soud nemohl přihlížet neboť dle § 75 odst. 1 s.ř.s. přezkoumává rozhodnutí na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (14.10.2009) proto potvrzení dvou zdravotních pojišťoven (ke dni 6.10.2010 a 12.10.2010) nemůže být pro posouzení věci

rozhodné, navíc ničeho tyto doklady nevypovídají o předchozí platební kázni žalobce, dokládají pouze, že ke dni vystavení neměl aktuálně žalobce nedoplatky. K dalším důkazům předloženým tímto podáním vzhledem k výše uvedenému ustanovení s.ř.s. soud nemohl také přihlížet.

Tvrzení o existenci české přítelkyně sl. Š. a tvrzení o integraci do české společnosti, z toho důvodu, že s touto přítelkyní žije již 13 let, je skutkovým tvrzením prvně uplatněným až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, proto soud k němu nemůže dle ust. § 71 odst. 2 věty třetí s.ř.s. přihlížet. Totéž platí pro důkazy předložené při jednání.

Soud posoudil žalobní námitky následovně:

K tvrzení žalobce, v rámci první žalobní námitky, že v řízení bylo přihlíženo i ke skutečnostem, které nebyly součástí spisu (skutečnosti obsažené ve spisech vedených k minulým žádostem o udělení státního občanství), v důsledku čehož došlo k porušení základních zásad správního řízení a § 17 a 36 odst. 2 správního řádu, neboť se žalobci nemohli s těmito skutečnostmi seznámit a se k těmto skutečnostem před vydáním rozhodnutí v první instanci vyjádřit, soud uvádí, že se žalobce s těmito doklady mohl seznámit v průběhu rozkladového řízení a výzvou ze dne 27.8.2009 byl právní zástupce vyzván k seznámení se s veškerým spisovým materiálem, i s tím, který se vztahuje se ke všem dosavadním žádostem žalobce o udělení státního občanství, tj. včetně listin VZP o hrazení pojistného. Výzva byla právnímu zástupci žalobce doručena, ten však na ni nereagoval a ve stanovený den se k seznámení se spisovým materiálem nedostavil, nelze proto konstatovat, že by došlo ke zkrácení na právech žalobce. Podstatné pro posouzení nevyhovění podmínce uvedené pod ust. § 7 odst.1 písm. e) zákona je skutečnost, kterou si soud ověřil ze spisového materiálu, že žalobce nevyhověl výzvě správního orgánu k předložení přehledu o průběhu hrazení pojistného a penále na úseku zdravotního pojištění, které bylo po něm požadováno (v předvolání k ústnímu jednání i při samotném jednání). Jestliže tedy žalobce nesplnil svoji povinnost prokázat splnění všech zákonných podmínek, aby mohlo být vůbec uvažováno o udělení občanství, nemůže poukazovat na skutečnost, že ve spise tyto doklady nejsou. Správní orgán si byl oprávněn učinit úsudek, na základě skutečností jemu známých z jeho úřední činnosti, z podkladů předchozích správních řízení zakončených rozhodnutími, které v rozhodnutí prvního stupně specifikoval, a svědčící o skutečnosti, že žadatel opakovaně řádně neplnil své povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění. Konečně pravomocná rozhodnutí správních orgánů o předchozích žádostech o udělení státního občanství jsou pro rozhodování ve věci související závazná a správní orgán je povinen z nich vycházet (ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu stanoví: „Listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“). Tato rozhodnutí byla žalobci doručena a bylo mu tedy známo, co je jejich obsahem a z jakých podkladů vycházely. Navíc žalobce netvrdí, pokud dovozuje procesní pochybení správního orgánu, jaká újma mu měla tímto vzniknout a ani nespornuje skutečnost, že nedoplatky na zdravotním pojištění měl (což opětovně potvrdil i při veřejném jednání). Ani k jednání soudu nepředložil doklady požadované správním orgánem, tj. kompletní přehled o plnění platebních povinností zdravotního pojištění, předložil pouze aktuální potvrzení o bezdlužnosti. Aby soud vůbec mohl k žalobní námitce zrušit rozhodnutí pro procesní vady muselo by se jednat o pochybení, jímž bylo zasaženo hmotných práv žalobce. Takové zasažení však žalobce netvrdí. Jestliže žalobce tedy tvrdí, že v řízení bylo přihlíženo i ke skutečnostem, které nebyly součástí spisu (ke skutečnostem obsaženým ve spisech vedených k minulým žádostem o udělení státního občanství) a žalobci se nemohli k těmto skutečnostem před vydáním rozhodnutí v první instanci vyjádřit, ze správního spisu

plyne, že o možnost seznámit se i s podklady, které byly obsahem správních spisů vedených o předchozích žádostech žalobce, žalobce před vydáním prvostupňového rozhodnutí zájem neprojevil, a jakmile o možnost seznámit se i s těmito podklady v průběhu rozkladového řízení požádal, bylo mu to umožněno, ale právní zástupce na výzvu nereagoval a k seznámení se těmito doklady se nedostavil. Nadto se žalobce se mohl seznámit se všemi skutečnostmi, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí o jeho předchozích čtyřech neúspěšných žádostech o udělení státního občanství, ak již bylo uvedeno výše (které mu byly doručeny), a v případě nesouhlasu měl možnost napadnout tyto opravnými prostředky.

Druhou námitkou žalobce namítá, že pro závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona, není opory ve spise. Soud této žalobní námitce nemohl přisvědčit, jak vyplývá z výše konstatovaného odůvodnění žalovaného, je v něm podrobně uvedeno, z jakých podkladů žalovaný vycházel a jak je vyhodnotil. Tato žalobní námitka je podrobněji rozvedena v rámci vypořádání se s dalšími žalobními námitkami žalobce.

Žalobce dále uvedl, že žalovaný dále opřel své zamítavé rozhodnutí též o skutečnost, že žalobce D. údajně nevysvětlil zdroj svých příjmů, prokazování zdroje příjmů však není podmínkou udělení státního občanství České republiky. Soud nepovažuje námitku za důvodnou, z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by tato skutečnost (neprokázání zdroje příjmů) byla důvodem pro zamítnutí žádosti o udělení státního občanství, bylo jím především porušování zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, které nebylo žalobcem zpochybněno, tento důvod je pro zamítnutí žádosti dostačující, nesplnění této podmínky nebylo prominuto, neboť žalovaný neshledal pro to důvody zvláštního zřetele hodné. V rámci širšího posouzení podpůrným důvodem pak byla absence rodinných vazeb na české státní občany a netransparentnost chování žadatele (rozporuplné tvrzení ohledně příjmů a rodinných vztahů), a skutečností uvedených v rozhodnutích o předchozích žádostech žadatele, na které správní orgány odkázaly, a které netransparentní jednání žalobce potvrzují.

K čtvrté žalobní námitce lze uvést v podstatě totéž, co již je obsaženo v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, žalovaný oprávněně, dle názoru soudu, neuvěřil tvrzení žalobce, že rozporné skutečnosti, které uváděl v rámci řízení o žádosti byly způsobené komunikačními problémy. Rozpory byly obsaženy v písemných podáních. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jakož i žalovaného bylo dostatečně podrobně uvedeno, v čem rozporná tvrzení spočívala, a že se objevila především v písemných podáních, proto soud má rovněž za to, že lze vyloučit nepochopení či nesrozumitelnost, když se tyto rozpory neobjevily ve výpovědi účastníka řízení, ale v písemných podkladech předložených žalobcem. Žalobce jednoznačně v žádosti o udělení státního občanství uvedl, že česky rozumí, znalost češtiny je také nezbytným předpokladem toho, aby mohlo být občanství uděleno. V rámci této žalobní námitky žalobce uvedl, že pokud chtěl žalovaný zpochybnit jeho znalosti českého jazyka, mohl tak učinit a žalobcovu znalost češtiny přezkoušet, ovšem nestalo se tak. Znalost českého jazyka však žalovaný nezpochybňoval, právě proto z ní vycházel, pročez nedovodil „komunikační problémy“, navíc znalost českého jazyka byla ověřena pohovorem před Krajským úřadem Ústeckého kraje, jak vyplývá ze záznamu ze dne 29.9.2008, založeném v správním spise.

Soud neshledal důvodnou pátou žalobní námitku, že žalovaný dále opřel své zamítavé rozhodnutí též o skutečnost, že ohledně žalobce D. bylo vysloveno podezření, že porušoval zákon o bankách, že porušoval živnostenský zákon, a že porušoval občanský zákoník. Jak již bylo výše uvedeno rozhodnutí žalovaného je opřeno o porušování zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, které nebylo žalobcem zpochybněno, ani co do samotného faktu, což je jako důvod pro zamítnutí žádosti dostačující.

Dále žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 8 uvádí, že důvody

hodnými zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona je např. vážná nemoc nebo vysoký věk, což však žalovaný nikterak blíže nezdůvodňuje. K tomu soud uvádí, že tyto důvody byly judikovány správními soudy jako důvody zvláštního zřetele hodné dle § 11 odst. 4 zákona. Soud nepovažuje za pochybení žalovaného skutečnost, že explicitně v rozhodnutí nerozvádí, proč tyto dva důvody u žalobce neshledal, a pokud je žalobci známo, že žalovaný „promíjí - pokud chce - i v řadě jiných případů než jsou nemoc či stáří“, neuvedl o jaké případy se jedná, proto taková námitka nemohla být soudem dále přezkoumána.

Závěr žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí, že důvodem neudělení českého státního občanství ani žádné ze žadatelek byla skutečnost, že šlo o společnou žádost, a že je třeba přihlížet k poměrům rodiny komplexně s uplatněním zásady jednotného státního občanství v rodině, a že obě žadatelky jsou na žadateli existenčně závislé, není dle názoru soudu vymykající se mezím správního uvážení. Naopak zásada jednotného státního občanství chrání právě žadatelky, které žijí s žalobcem ve společné domácnosti a jsou na žalobci výlučně existenčně závislé, tím, že implikuje jednotný pobytový režim dětí s rodičem. Soud nemá důvodu se odchýlit od rozhodovací praxe a judikatury správních soudů, jímž je např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25.3. 2005, sp.zn. 5 Ca 10/2004, podle kterého je logické, že se rozhodování správní orgánů při posuzování žádosti nezletilé osoby, mající úzké rodinné vazby na rodiče, zabývá jejími rodinnými poměry v širších souvislostech. Za adekvátní smyslu a účelu zákona je i to, že správní orgán přihlédne ke způsobu, jakým žadatel a jeho rodina získali na území České republiky trvalý pobyt. Ze správního spisu a z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný posuzoval stupeň integrace žalobce a jeho dvou nezletilých dětí v uvedeném smyslu a také konstatoval, že žalobci a následně i jeho nezletilým dcerám byl v České republice povolen trvalý pobyt poté, co žalobce uzavřel (v roce 1997) manželství ze státní občankou České republiky. Toto manželství bylo pravomocně rozvedeno dne 21.9. 2004, v odůvodnění rozsudku o rozvodu manželství žalobce mimo jiné stojí, že za trvání manželství se dne 26.10. 1997 narodil syn D.D. a následně v tomtéž rozsudku je uvedeno, že rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 9.10. 2000 č.j. 6 C 149/99-99 bylo určeno, že žalobce není otcem nezletilého D. Uvedené skutečnosti nesvědčí o integraci žalobce a jeho dcer do společnosti na území ČR, ve smyslu užších vazeb na občany ČR. V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20.4. 2007, sp.zn. 10 Ca 253/2006 se uvádí, že posuzování vazeb na české státní občany se nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo zneužití správního uvážení, naopak je logické, že ze správní orgány zaměřují při hodnocení tohoto kritéria na rodinné vazby a rodinné poměry v širších souvislostech. Proto je nutno přihlížet i k tomu, jakým způsobem probíhala integrace žadatelek a žadatele do společnosti na území České republiky.

Skutečnost, že žalovaný závěrem zmínil mezi podmínkami pro získání státního občanství nutnost zkoumat existenci skutečného vztahu a rodinnou vazbu na české státní občany, a stupeň integrace považuje soud za naplnění účelu a smyslu zákona o státním občanství, neboť při rozhodování o udělení státního občanství nelze přihlížet pouze ke splnění formálních podmínek (tyto žalobce ovšem nesplnil - § 7 odst.1 písm. e) zákona) ale v rámci správního uvážení posoudit v souladu s požadavkem Evropské úmluvy č. 76/2004 Sb., dle Vysvětlující zprávy k čl. 2 Evropské úmluvy, zda-li je v případě cizince zřejmé, že jeho integrace do společnosti dosáhla vysokého stupně a jaký je jeho skutečný vztah k zemi o jejíž občanství se uchází. Správní orgány zjistili, že integrace žadatele nedosáhla vysokého stupně z důvodů uvedených v obou rozhodnutích, tj. z důvodů nerespektování právního řádu ČR, absence rodinných vazeb na české státní občany a netransparentnosti chování žadatele.

Žalovaný se zabýval, jak s možností přiměřenosti posuzování podmínky uvedené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona, když uvedl, že zákon mu neumožňuje dle § 11 odst. 4 zákona nesplnění podmínky § 7 odst. 1 písm. e) zákona prominout z důvodu absence důvodů zvláštního zřetele hodných. Vypořádal se i s otázkou týkající se listin vztahujících se k předchozím žádostem. Jak bylo uvedeno v odůvodnění rozhodnutí žalovaného

konstatovaného výše, šlo o skutečnosti známé z úřední činnosti správního orgánu, nadto žalobce měl možnost se s těmito listinami seznámit a přes výzvu správního orgánu tak neučinil. Jak se měl žalovaný vyjádřit „k financím žalobce“ soud pro obecnost žalobního tvrzení nemohl přezkoumat. K skutečnostem zachyceným rozsudku soudu v řízení o rozvodu se žalovaný vyjádřil, když odkázal na ust. § 53 odst. 3 správního řádu, podle kterého listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 11.10. 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu